

LA MENTIDA AMOROSA

Un relat de: [Josep Vendrell i Torres](#)

LA MENTIDA AMOROSA

L'església era mig fosca,
jo agenollat...
a prop del cor dels monjos
(com a convidat).
L'ofici de vespres s'apropava.
Al caient de la tarda, cap al tard,
la llum del Sagrari em guiava,
de lluny i de prop;
tot jo us contemplava
mogut per la nostàlgia
i pel perdut passat
d'aquella entrega generosa
que havia fracassat.
Els ocells,
amb un cant que s'apagava,
del dia lluminós en feien comiat.
El silenci regnava en aquell lloc sagrat!
Agenollat...
La llum del Sagrari...
El record de l'entrega generosa...
Sentint-me en un present mesquí.
Pensant, ple de nostàlgia,
en el perdut camí...
Silenci i soledat...
–Hauria estat bon monjo si hagués perseverat?

Sense soroll: la porta de l'església s'entreobria,
entrava un monjo vell ben silenciós,
germà convers tota la seva vida;
sempre que em veia s'omplia d'alegria,
somrient saludava amb gest afectuós,
ni un mot de sos llavis no sortia,
s'asseia quiet en el seu lloc
tapant-se el cap amb la caputxa
i esperant de la campana el toc.

Quina força seria?
Quin impuls va tenir?
Qui el va moure aquell dia
que sortí del camí?

Va venir a la meva vora,
va tocar-me amb la mà,
va descloure sos llavis
i amb silenci trencat...
(mirant-me amb dolcesa)
em digué amb bondat:
–BON MONJO HAURIES ESTAT!
I anant al seu lloc, tot cobrint-se el cap,
amatent al toc del vell campanar
–l'ofici de vespres no es feia esperar–
que la seva feina era estar tot sol,
pregar i callar.

El meu cos commogut,
per l'Amor vençut.

–Amorosa mentida
em va dir aquell dia.
La Vostra tendresa m'omplí de consol
quan estava trist i en l'església sol.
Tota la veritat que no pressentia
em va fer de llum... de llum i de guia,
donant un sentit al perdut passat de la meva vida.

–Gràcies, Senyor meu!,
pel temps tan breu
i la companyia de tants bons germans!
En la solitud i en silencis sants...
Sense ells què seria?
D'una espurna, el bri
de L'AMOR DIVÍ
el meu cor feria.
I el present constant
d'un petit instant
omplia el sentit
del meu esperit
per Vós posseït.
Sortosa mentida,
que em fa despertar,
sortint de la boca
d'un vell cartoixà!

Josep Vendrell i Torres